

§ 10, stk. 6:

Antagelse af skolelæger, skoleoverlæger og skole-sundhedsplejersker skal godkendes af sundhedsstyrelsen.

Intet at bemærke.

§ 11, stk. 1:

Udgiften ved skolelægeordningen påhviler for statens gymnasieskolers vedkommende staten, for de kommunale skolers, øvelsesskolernes og for de private skolers vedkommende, der ikke i henhold til § 1, stk. 2, er undtaget fra det offentlige skolelægetilsyn, den pågældende kommune, for andre private skolers vedkommende påhviler udgiften skolen selv.

Intet at bemærke.

§ 11, stk. 2:

Som tilskud til kommunernes og de private skolers herhenhørende udgifter yder staten 50 pct. af udgiften.

Statens tilskud kan dog ikke beregnes i forhold til et højere beløb end et årligt beløb pr. person på 5 kr. + et tillæg, svarende til det til enhver tid gældende procenttillæg til honorarer til statstjenestemænd, hvis der er ansat en særlig skolesundhedsplejerske; 3 kr. + nævnte tillæg årligt pr. person, hvis der ikke er ansat en særlig skolesundhedsplejerske.

Under hensyn til sundhedsstyrelsens ønske om, at der som medhjælp for skolelægerne så vidt muligt antages skolesundhedsplejersker, som har gennemgået kursus for sundhedsplejersker ved Århus universitet, samt under hensyn til sundhedsstyrelsens ønske om at lette indførelsen af kombinerede sundhedsplejerske- og skolesundhedsplejerskeordninger har undervisningsministeriet ved tekstanmærkning på finansloven senest for finansåret 1956-57 siden 1. april 1953 været bemyndiget til at fravige de i § 11 indeholdte refusionsregler, således at der i de nævnte tilfælde kan ydes refusion ud over de i bestemmelsen fastsatte maksimumsbeløb med halvdelen af kommunens udgifter til sundhedsplejerskens lønning m. v. Udvalgets flertal anser det for meget ønskeligt, at disse bestemmelser nu indføres i skolelægeoven.

Da der i årene omkring 1948 rådede en betydelig mangel på uddannede sygeplejersker, henstillede indenrigsministeriet i cirkulære af 27. september 1948 til kommunerne, at der indtil videre ikke søgtes ansat autori-

serede sygeplejersker og sundhedsplejersker som heldagsbeskæftigede medhjælpere for skolelægerne, og en række kommuner indførte en ordning, hvorefter der til bistand for skolelægen antoges anden medhjælp (klinikdamer, kontoruddannede sekretærer etc.). Da det var lidet rimeligt, at der i sådanne tilfælde ikke kunne ydes kommunerne refusion ved medhjælperens aflønning, opnåede undervisningsministeriet bevillingsmyndighedernes tilslutning til en ordning, hvorefter der kan ydes et i forhold til den antagne medhjælperes kvalifikationer fastsat tilskud indenfor de i § 11, stk. 2, fastsatte maksimumsbeløb af 5 kr. + honorartillæg pr. person, jfr. den ovenfor citerede tekstanmærkning nr. 21 ad § 20. II. A. 14. på finansloven for finansåret 1956-57. I tilfælde, hvor der for skolelægen er antaget „anden medhjælp“, er maksimumsbeløbet, i forhold til hvilket der kan ydes tilskud, herefter fastsat til 4 kr. + tillæg pr. person.

Da de således indførte ordninger med antagelse af „anden medhjælp“ for skolelægen først kan påregnes afviklet gennem en længere overgangsperiode, må det anses for nødvendigt i loven at optage hjemmel for refusion i sådanne tilfælde i overensstemmelse med de nu gældende regler, således at spørgsmålet om en eventuel ophævelse af denne refusion udskydes indtil næste revision af loven.

Som foran ad § 9, stk. 2, anført finder udvalget det ønskeligt, at oprettelsen af skoleoverlægestillinger i medfør af nævnte bestemmelse fremmes ved, at der åbnes mulighed for statsrefusion af en del af skoleoverlægens lønning. Man skal derfor henstille, at der i § 11, stk. 2, indsættes en bestemmelse, hvorefter der, såfremt der med undervisningsministeriets og sundhedsstyrelsens godkendelse for eet eller fælles for flere amter, eller — under særlige omstændigheder — i en stor købstad ansættes en skoleoverlæge, åbnes mulighed for refusion af statskassen af halvdelen af udgiften til det særlige skoleoverlægehonorar.

Det er iøvrigt udvalgets opfattelse, at en refusionsordning, hvorefter der af statskassen ydedes de enkelte kommuner en refusion på 50 pct. af alle udgifter vedrørende skolelægevirkomheden, ville være at foretrække fremfor de ovenfor omhandlede udviklede refusionsregler. Et forslag om en